

Arrest

nr. 195 949 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANHOECKE
Beneluxpark 15
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 augustus 2010 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en dochter, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Op 14 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 september 2011 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder rolnummer 146 388.

Op 6 februari 2012 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 mei 2012 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 131 022.

Op 4 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**“ ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*Il est enjoint à Monsieur:
De heer:*

*Nom, prénom/Naam, voornaam: P., G.
date de naissance/geboortedatum : (...)1961
lieu de naissance/geboorteplaats : Artashat Areyshtat
nationalité/nationaliteit : Armenië*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision.
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

**MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:**

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivants) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

Un ordre de quitter le territoire a été pris à son encontre le 21.09.2011 et lui a été notifié le 27.09.2011

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven betreft het een herhaald bevel, nu reeds op 13 april 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is inmiddels definitief en uitvoerbaar.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat tegen de beslissingen betreffende de aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet annulatieberoepen zijn ingediend bij de Raad. Deze beroepen zijn hangende op de Raad op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verweerder houdt aldus geen rekening met de humanitaire en medische elementen die pleiten tegen

een terugkeer naar het land van herkomst. Ondertussen verblijft verzoeker ook reeds meer dan vijf jaar in België en is hij volledig geïntegreerd. Een terugkeer is aldus disproportioneel.

3.2 De Raad wijst erop dat een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventuele indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). *In casu* is er met betrekking tot de aanvraag van 11 januari 2012 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een beslissing genomen op 4 december 2013. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad, gekend onder het rolnummer 146 338. Het annulatieberoep heeft geen automatische schorsende werking en bijgevolg wordt de beslissing tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') zodat het bestuur de bestreden beslissing mocht nemen. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing van 26 april 2013 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en waartegen een annulatieberoep is ingediend, gekend op de Raad onder het rolnummer 131 022 dient de Raad dezelfde opmerking te maken als hierboven. Het indienen van een medische aanvraag brengt niet met zich mee dat het bestuur geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan uitreiken. Het annulatieberoep tegen de beslissing heeft geen automatische schorsende werking en de beslissing waarbij de medische aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wordt tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). De Raad wijst er tevens op dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid, zoals *in casu* op 26 april 2013 werd genomen:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Evenwel, uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker betoogt dat een motief ontbreekt betreffende de gezondheid van zijn dochter en echtgenote die een terugkeer naar Armenië verhindert. De bestreden beslissing bevat zelfs geen motief inzake het hangende annulatieberoep tegen de beslissing betreffende de medische aanvraag. De stereotiepe motivering in de bestreden beslissing is niet voldoende en niet correct.

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De feitelijke gegevens waarom verweerder meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd dat er geen feitelijke gegevens worden vermeld en elke motivering ontbreekt. Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten en er tevens wordt gewezen op de specifieke bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, met name artikel 7, eerste lid, 1°, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen uiteenzet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist en dat de motivering steun vindt in het administratief dossier. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij het weerlegt. Wat het hangende annulatieberoep betreft tegen de beslissing waarbij zijn medische aanvraag onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad nogmaals op dat dit beroep geen schorsende werking heeft en het bestuur niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief en dient verweerder niet bijkomend naar hangende beroepen te verwijzen. Verzoekers aangevoerde grief maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Overigens stelt het annulatieberoep verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bovendien heeft een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de medische aanvraag onontvankelijk werd verklaard geen invloed op de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Bijgevolg toont de verzoeker met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende

partij beschikt. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de eventuele gevolgen van het bevel, met name een gedwongen repatriëring disproportioneel is met het nadeel dat verzoeker kan ondervinden. Hij wijst op het feit dat het leven en de gezondheid van zijn dochter en echtgenote in gevaar zijn bij een gedwongen terugkeer. Hij wijst er tevens op dat hij volledig geïntegreerd is en dat hij nooit schade heeft toegebracht aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

3.6 De Raad dient te benadrukken dat het proportionaliteitsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). In voorliggende zaak dient te worden gesteld dat verweerder verzoeker enkel een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan toestaan indien door een hiertoe aangestelde arts wordt vastgesteld dat zijn dochter of echtgenote lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. *In casu* werd de medische aanvraag onontvankelijk verklaard en werd er blijkens deze beslissing niet aan deze voorwaarden voldaan. Verweerder kon derhalve niet overgaan tot de toekenning van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker verder niet over een verblijfsstatuut beschikt en in de bestreden beslissing wel degelijk pertinent is vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, kan verzoeker niet dienstig naar het proportionaliteitsbeginsel verwijzen. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt met betrekking tot de humanitaire argumenten en de vaststelling dat een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat het bestreden bevel artikel 8 van het EVRM schendt doordat hij een nieuw leven is begonnen in België, heel zijn familie in België woont, een vriendenkring heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is in België.

3.8 Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen met als motivering dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoeker betwist deze motieven niet.

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk redelijke wijze werd genomen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. In de nota met opmerkingen merkt de verweerder op dat ten aanzien van verzoekers echtgenote en kind eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van zijn recht op een gezinsleven. Waar verzoeker verwijst naar 'heel zijn familie' in België stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker hier geen bewijzen van bijbrengt en verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal

binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker verwijst naar zijn vriendenkring en sociale en zakelijke relaties toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden privéleven niet elders kan onderhouden.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN